

Харбоолу, кръстосалъ крака, бѣше забилъ погледъ въ земята и слушаше. Единъ следъ другъ, хайдутитѣ се мжчеха да го разубедятъ, че следъ обира на турската поща, ако го свършатъ благополучно, вмѣсто да отидатъ да ношуватъ въ тепавицата на Ганьоолу, край Луда Камчия, между Ичера и Градецъ, да се завърнатъ презъ Синитѣ камъни въ Сливенъ.

— Слушалъ съмъ отъ много хора, че този човѣкъ е опасенъ, — думаше Сѣби.

Тодоръ Харбоолу скочи като попаренъ.

— Та за пръвъ пѣтъ ли ще ношуваме въ долапа му? — викна той. — Малко ли пѣти ни е приемалъ човѣкътъ? Освенъ това, всѣки, който е станалъ хайдутинъ, трѣбва да знае, че единиятъ му кракъ е въ гроба!

Хайдутитѣ се умълчаха. Харбоолу продѣлжи:

— Оттукъ до Джендемитѣ има единъ часъ пѣтъ. Всѣки да се приготви. Щомъ превали нощъта, ще трѣгнемъ. А сега всички да спимъ, че сме уморени. Димитъръ да пази предъ корията, да се ослушва и, щомъ чуе пѣтлитѣ отъ Сотиря да пропѣятъ, да ни разбуди.

Скоро всички заспаха. Надъ корията полѣхна вѣтъръ и разнесе дѣхъ на теменуги. Озѣбенъ, месецътъ надникна презъ разлистениѣ клони на дърветата и за мигъ освѣти лицата на заспалитѣ хайдуги. Забуха бухалъ. Остриятъ му викъ отекна далечъ въ нощъта.

Следъ полунощъ всички бѣха на кракъ. Провѣриха орѣжието и мълчаливо поеха пѣтя къмъ Джендемитѣ. Стигнаха до царския пѣтъ. Оттукъ щѣше да мине пощата отъ Ичера за Сливенъ. Харбоолу знаеше, че тя днесъ носи много пари, и бѣше решилъ да я нападне съ